

CUCA CANALS

GENÇ



POEE



Mary
Rogel'in
Sirri



GENÇ
POE



Mary
Rogel'in
Sirri

İLK KEZ BİR ROMANIMI OKUYAN OKURLARA MEKTUP

Sevgili dostum,
Benim adım Edgar Allan Poe, on bir yaşındayım ve Massachusetts'in başkenti Boston'daki Morgue Sokakları'nda üvey ailemle birlikte yaşıyorum.

Annem üç yıl önce öldü fakat babam yaşıyor, buna rağmen ben bunu kısa bir süre önce öğrendim. Uzak bir akrabasının verdiği bilgiler sayesinde Dublin'de yaşadığımı biliyorum. Görünüşe bakılırsa annemin ölümünden sonra bizi terk etmiş. İki öz kardeşim var: Rosalie ve William Henry. İki sene önce evlatlık verilene ve farklı ailelerin yanına taşınana kadar üçümüz birlikte bir yetimhanede kalıyorduk. Şansa bakın ki Rosalie, üvey ailesiyle birlikte benim evimden sadece iki sokak ötede yaşıyor. Öte yandan William Henry, Boston'a 399 mil uzaklıktaki Baltimore'da kalıyor.

Üvey ailemin on altı yaşında Robert Allan adında başka bir çocukları daha var. Ona tahammül edemiyorum. Benden nefret ediyor çünkü ailesinin parasının bana kalacağını düşünüyor. Sürekli benimle uğraşiyor. Beni öldürmek istediğine eminim.



Okulda beni “Tuhaf” diye çağırıyorlar fakat başkalarının ne dediği umurumda değil. Kendim gibi olarak kime zarar veriyorum ki? Hepimiz biraz tuhaf değil miyizdir? Kimin bir takıntısı yok ki? Normal olduğunu söyleyen ve sürekli başkalarını rahatsız eden insanlar daha mı iyi? Ben tuhaf olmanın eşsiz olmak anlamına geldiğini düşünüyorum. Ve bence bu bir kusur olmaktan çok bir ayrıcalık.

Her şeyle geometrik şekiller çizmeye bayılıyorum; patates püresiyle kareler, bahçedeki küçük taşlarla üçgenler yapıyorum ve tozlu yüzeylerde işaret parmağımın ucuyla daireler çiziyorum. Nesnelere biri diğerinin bitişiğinde olacak şekilde sıralanmasına ve birbirlerine değmelerine dayanamıyorum; mesela çatal-kaşık-bıçakların veya renkli tebeşirlerin. Uyuyacağım zaman gözlerimi kapatmadan önce 13’e kadar saymalıyım. Ayrıca batıl inançları olan biriyim. Daha önce bulunmadığım bir yere ilk gidişimde yürüyerek bir daire çizmeliyim. Sabahları daima yere sağ ayağımla basarak yataktan çıkarım. Eğer bir gün hata yaparsam, hasta olduğum yalanımı uydurur ve bütün gün yatakta kalırım. Aksi hâlde üvey ailem beni bırakmaz! Gök gürültülü geceler boyunca örtülü karnımla ve sıkı kapatılmış pencerelerle uykumu sağlama alırım. Bunu, hayaletlerin göbeğimi çalabileceklerini ve acımasızca yiyebileceklerini okuduğumdan beri yapıyorum.

Beni tuhaf olarak damgalamalarının bir diğer sebebi ise üvey babamın bir cenaze evi sahibi olması. Ve burası elbette benim sık sık ziyaret ettiğim bir yer. Üvey babam bana her kızdığında beni orayı süpürmeye gönderirdi. Beni yer temizleme uzmanı yapmak dışında bu durum, yüzlerce ölü görmemi



sağladı. Bugüne kadar tam tamına 460 ceset. Başta biraz korkmuş ve ürpermişim fakat şimdi sadece sıradan bir vazife gibi geliyor. Bazen süpürmeyi bitirdiğimde boş tabutlarda biraz kestiriyorum ve üvey babama hiçbir şey söylemedikleri için ölümlere minnettar kalıyorum.

Ölümler arasında yaşamının avantajlarından biri de şu: Kimseyi rahatsız etmiyorlar. Süpürgeyle, tozlardan küçük daireler yapmaya ve tozların duvarlarda yürüyen dev böceklerle, hamam böceklerine ve örümceklere dönüştüğünü hayal etmeye bayılıyorum. Böcekler o kadar mide bulandırıcılar ki neredeyse ölümleri uyandırıp onlara bile göstereceğim.

Sürekli kendi faydasını düşünen bir adam olan üvey babamın zorlamasıyla daima siyah giyiyorum. Böylece kıyafetlerimdeki lekeler ve aşınmalar o kadar belli olmuyor ve üvey annem benimle daha az uğraşiyor. Bugünlerde sahip olduğum kıyafetlerin bir listesi (Liste yapmaya da bayılıyorum!):

KIYAFETLERİM

- 6 Siyah Gömlek
- 3 Siyah Boğazlı Kazak
- 1 Siyah Yelek
- 2 Siyah Palto
- 2 Çift Siyah Ayakkabı
- 6 Siyah Tişört
- 3 Siyah Pijama



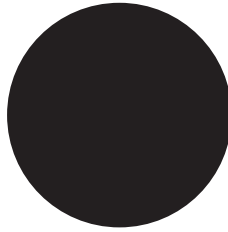
Sanırım siyah giymek aynı zamanda normal bir genç olarak görünmeme yardımcı olmuyor fakat benim için önemli değil. Çünkü siyah, favori rengim. Tıpkı karanlık ve gece gibi. Karanlığın içine girmeyi seviyorum. Gözlerimi kapattığım zaman, uçabilmekten, bir bizon sürüsüyle karşılaştığımı hayal etmeye kadar istediğim her şeyi yapabiliyorum. Aynı şey, yazdığım zaman da oluyor. Harika karakterler yarattığım hatta üvey kardeşim Robert Allan'a pek çok zorluk çıkarttığım, gerçek olmayan dünyalar icat edebiliyorum. Bu yüzden büyüyünce yazar olmak istiyorum. Ve hepsinden daha iyisi hayal gücüyle, istediğim zaman ölen annemi görebiliyorum. Bana yaklaşıyor ve kucaklaşıyoruz.



Bir keresinde resim dersinde çorba tabağı çizmemi istediler ve ben de aşağı yukarı şöyle siyah bir dikdörtgen yaptım:



Öğretmene bunun içerisinde mükemmel bir çorba tabağı gördüğümü söyledim. Ondan hayal gücünü kullanmasını istedim fakat yetişkinlerin çoğu gibi tabağı fark etmemeye devam etti. Sonra resmi daha belirginleştirdim:



Bir daire yaptım ve böylece en azından tabağı hayal ettirebilmeyi başardım. Bu nedenle de alıştırmayı geçemedim çünkü çorbayı görmesi için bir manevra yapmamıştım.

Kabul etmeliyim ki çok da “normal” olmayan bir tilsimim var: Formalin sıvısıyla dolu küçük bir şişe içerisinde sakladığım, bir ölüye ait bir göz. Onu bir süre önce üvey babamın cenaze evinden çaldım ve sürekli cebimde taşıyorum. Ayrıca gizli bir savunma silahı olarak da işime yarıyor. Eğer biri beni rahatsız ederse, bu gözü ona yaklaşıtıyorum ve vakaların %99’unda beni rahat bırakmalarını sağlıyorum.

Ayrıca çok özel bir evcil hayvanım da var, adını Neverland koyduğum bir karga. Telaffuz etmeyi bildiğim tek kelime! Onu sürekli tekrar ettiğimden karganın ismine karar vermek çok zamanımı almadı. Evimizin çatısındaki bir çıkıntıda yaşıyor. Kışın çok soğuk olduğu zaman, onu uyuması için eski mobilyalarımızı sakladığımız tavan arasına koyuyorum. Bazen beni gittiğim yerlere kadar takip eder, sanki gökyüzünden beni korumak istermiş gibi. Bana okula kadar eşlik ettiği zaman, onunla arkadaş olduğumuzu kimsenin anlamaması için aramızdaki ölçülü mesafeyi korumasını isterim. Kız kardeşim Rosalie onu tanıyan çok az kişiden biri. Üvey babam ve kardeşim tabii ki onun varlığını bilmiyor, çünkü eğer haberleri olursa eminim ki onun tüylerini yolacaklar ve ikinci kez düşünmeden onu parçalayacaklardır.

Okula gitmenin dışında kendimi korku satmaya adadım. Evet, korkutmanın yollarını satıyorum. Küçük bir miktar para karşılığında, müşterilerim onlara sunduklarımdan birini seçebiliyorlar. Peki bu ne işe yarıyor? Çok basit. Müşterinin en çok





nefret ettiği kişiyi korkutmaya. Bunları nasıl uyguladığımı adım adım anlatan bir katalog bile yaptım. Zalim babaları ve bencil abileri korkutmaktan tutun da kalpsiz bakıcılardan intikam almak için olanlara kadar birçok korku satıyorum.

Hayalim, öz kardeşlerimle birlikte İrlanda'da bulunan Dublin'e babamızı bulmaya gidebilmemiz için gerekli olan parayı biriktirmek. Korkulardan oldukça fazla para biriktirdim ve şimdi daha fazla kazanabileceğimi biliyorum. Boston polisinin ünlü dedektifi Auguste Dupin, Morgue Sokağı'nda öldürülmüş olarak bulunan iki kadının davasını çözmek için ona yardım etmemi istedi. Benim iş birliğim sayesinde katili buldular. Karşılığında iyi bir ödül aldım. Umarım başka davalarda da dedektife yardım edebilirim! Tamam, gerçek şu ki, bunu zaten yaptım...

Daha fazla bekletmeden burada ikinci hikâyemi sizlere anlatacağım. Dupin ve ben "Morgue Sokağı'nın Gizemi"ni çözdükten bir ay sonra gerçekleşen bir macera...

Öyle umuyorum ki bu sizi biraz korkutacak.

Çok teşekkürler ve kocaman selamlar.

Edgar Allan Poe



BAŞSIZ KADIN



Robert Allan gözlerini açtığı anda dehşet verici bir çığlık kopardı. Bu çığlığı sebepsiz değildi. Yatağında ve soğuk bir ruhun onu terk ettiğini görmüştü. Yatağının ayaklarının önünde başsız bir kadın vardı. Onun boynuna yaptıkları pürüzsüz kesik, mükemmel bir şekilde ayırt edilebiliyordu. Boynundan korkunç miktarda kan çıkıyordu ve giydiği beyaz gecelik kırmızıya dönmüştü. Baş olmamasına rağmen vücudu yorulmadan kollarını hareket ettiriyordu. Aşağı ve yukarı... Yukarı ve aşağı... Şüphesiz bu, on altı yaşına kadar Robert Allan'ın hayatında yaşadığı en büyük korkuydu. Ve manzara yeterince korkunç değilmiş gibi kömür rengi siyah bir karga pencereden içeri girdi, kadının boynunun üzerine kondu ve durmaksızın ötmeye başladı. Şimdi kadının bedeni karganın kafasına sahipmiş gibi görünüyordu!

Başı kesilmiş kadın aynı şekilde üç kez etrafında döndü ve Robert tepkisiz kalmaya devam ederken o uzaklaştı. Karga da hızlıca pencereden çıktı.



Hâlâ şaşkın olan Robert'ın aklından her türlü soru geçiyordu: Bu kadın kimdi? Yatağının önünde ne yapıyordu? Başını kim kesmişti? Başsız olmasına rağmen nasıl hayatta olabiliyordu?

Üvey kardeşimin oda kapısının arkasına saklanmış, gülmekten katılıyordum. Kız kardeşim ve ben, tasarlamış olduğum yeni korkuyu deniyorduk: Başsız kadın korkusu. Rosalie gecelik giymeyi önermişti. Ve tabii ki benim sevgili kargam Neverland, bizim talimatlarımızı yerine getirmişti: Geceliğin boynunun üstüne konmalı ve Robert Allan'a dikkatle bakarak bir süre orada kalmalıydı.



Korku kataloğumdaki 18 numaralı korkuydu bu. Üvey anne ve babamın evde olmayışını fırsat bilip bunu üvey kardeşim üzerinde hayata geçirmeye karar vermiştim. Üvey annem ve babam, Boston dışında yaşayan uzak akrabalarını ziyarete gitmişlerdi. O gün ders olmadığı için, uyumayı çok seven Robert Allan, yatakta kalmıştı.

Üvey kardeşim eve dönmüştü çünkü son sınıfta olduğu askerî liseden, kötü davranışları yüzünden onu kovmuşlardı. Öyle görünüyor ki başkalarını rahatsız etmek onun hayat felsefesi, özellikle de beni. En az bir yıl boyunca Boston'da çalışacaktı ve ne yazık ki onun odası benimkiyle yan yanaydı.



Bu nedenle, onun için özel planlarım vardı. Başlangıçta onu gelecek korkularım için kobay olarak kullanmaya karar verdim. Başsız kadın bir denemeden daha fazlasıydı; her şey tıkırında gitmişti.



**18 NUMARALI KORKU:
BAŞSIZ KADIN**

Gerekli Malzemeler

- 1 beyaz gecelik
- 1 kırmızı pamuk (veya kumaş) şal
- İğne, ip ve makas
- Domates salçası (veya bir kova kırmızı boya)





Hazırlanış Şekli

- 1 Büyük bir geceliğin boyun boşluğu, kan çıkıyor gibi görünmesi için buruşturulmuş kırmızı renkli bir şalla kaplanır.
- 2 Sabitlemek için kırmızı şal, geceliğin boyun kısmının iki yanından dikilir.
- 3 Geceliğin boyun kısmının çevresindeki kumaş, kırmızı boyayla boyanır veya domates salçası sürülür.
- 4 Baş kesilmiş olacak kişi kafası içeride gizli kalacak şekilde geceliği giyer. Geceliğin içine gizlenen kişinin görübilmesi için önceden makasla göz hizasında iki küçük delik açılır.

Farkında olmadan bir hapşırık kaçırdım fakat neyse ki fazla gürültü çıkarmamak için ağzımı ve burnumu aynı anda kapatacak zamanım oldu. Eğer Robert Allan beni duymuş olsaydı şüphesiz tanıyacaktı. Üç gündür griptim. Bu daha iyi bir şeydi fakat önceki gün 78 kez hapşırılmıştım.

Üvey kardeşim bizi fark etmeden ve arkamızdan gelmeden önce Rosalie'yle, kanlı geceliği dolabın dibine saklayıp koşarak evden çıktık. İleride Bayan Grander'e rastlayana kadar yarım blok koşmuştuk. Rosalie, ona gözü göstermemi fısıldadı kulağıma fa-



kat artık çok geçti. Ondan kaçacak vaktimiz yoktu. Bir karabasan kadar ürkütücü olmasının dışında her şeyi anlamakta semtin bir numarasıydı. Çoğu kimse onu insanların arkasından konuştuğu için, “Dedikoducu” olarak tanırđı. Konuşmaya başladığı zaman kimse onu durduramazdı.

—Duymadınız mı, diye çığlık attı. Mary Roget’e ne olduğunu biliyor musunuz?

Kız kardeşim gitmemiz için beni kolumdan tuttu fakat ben bu ismi duyunca durdum. Mary Roget, Boston’da muhteşem güzelliğiyle ünlü bir aktris ve müzikal şarkıcısıydı.


Bayan Grander, gösterdiğim ilgiden memnun bir şekilde bana daha da yaklaştı:

—Haber, *Boston News*’in manşetinde çıktı. Gazeteci çocuk daha şimdi buradan geçti.

Şüphesiz, gazete satıcısı bir genç olan Charlie’yi kastediyordu. Benim sayemde ilk gazetesini satmıştı ve ondan sonra arkadaş olmuştuk.

—Ortadan kaybolduğunu söylüyorlar. Ama ben-
ce Mary Roget artık öbür dünyada.

Bayan Grander’in sanatçının ölmüş olduğunu ima etmesi canımı acıtmıştı. En kötüyü düşünmeyi nasıl da severdi! Onun bu karamsarlığına dayanamadım bu yüzden kız kardeşimin dediğini yaptım. Pantolonumun cebinden gizli silahımı çıkardım: İçinde insan gözü bulunan formalin şişesi.





—Bu bir ölünün gözü, diye bağırdım onu yüzüne yaklaştırarak.

—Evet, bu bir ölünün gözü, dedi kız kardeşim her zamanki gibi dediklerimi tekrar ederek.

Bayan Grander histerik bir şekilde çılgılık atmaya başladı ve dehşete düşmüş bir şekilde kaçtı. Bu ona tılsımımı ikinci gösterişimdi ve hâlâ ilk seferkinden daha fazla bağıryordu.

—Nasıl bu kadar kötü bir zevkin olabilir? Ne kadar tuhafısın! Onu gözümün önünden çek.

—Doğru, çok haklısın!



Rosalie ile gülerек, semtin çocuklarının toplandığı, terk edilmiş bir bina olan Campana yönünde devam ettik. Fakat önce *Boston News* gazetelerini satan arkadaşım Charlie ile buluşmaya gittik. Bayan Grander'in söylediklerinin doğru olup olmadığını öğrenmek istiyordum.

Güzel Sanatlar Parkı yolunda iki yüz yirmi sekiz adım sonra ona rastladık. Ondan Mary Roget'ten bahseden manşeti bana göstermesini istedim. Charlie gülümsedi.

—Onun için üzgünüm fakat onun kaybolma haberi sayesinde bugün bir yığın gazete sattım.

Charlie bana bir kopya gazete hediye etme lüksünü memnuniyetle gerçekleştirdi.





—Bu şehirdeki bütün insanlar çok etkilenmiş benziyor.

Ona teşekkür ettikten sonra gazeteyi ortadan ikiye katladım ve onu korku kataloğumun olduğu cüzdana sakladım. Onu sonra okuyacaktım çünkü önce korku satmaya çalıştığım Campana'ya gitmem gerekti.

—Sonra görüşürüz, diye bağırdım uzaklaşırken.

—Sonra görüşürüz, diye tekrarladı kız kardeşim.



Campana'ya vardığımızda ilk kattaki odalardan birini kullandım. Bina, belediyeye aitti fakat semtin çocukları olarak biz burayı yıkılana kadar kullanabiliyoruz. Burası dersler bittiğinde ya da pazar günleri, büyüklerden uzakta sürekli buluşmalarımızı yaptığımız yer. Benim yaşımdaki ya da benden daha küçük çocukların neredeyse hepsine korkularımın çoğunu burada sattım. Fakat o gün bir tane bile satamayacağımı hemen anlamıştım. Müşteri bulmam için bana yardım eden kız kardeşim Rosalie korkumu anlamıştı. Birkaç kızla konuştuktan sonra o sabah kimsenin benim hizmetlerimi istemediğini söyledi.

Charlie'nin hediye ettiği *Boston News*'e göz atmayı tercih ettim. Ön sayfada Mary Roget'in yüzünü gösteren küçük resmi görünce gözlerim kamaştı. Çok güzeldi! Buğday gibi altın sarısı saç, yeşil gözleri...



ve onda beni en çok etkileyen şey olan, şekilli dudakları. Sonra ekstra para kazanmak için aklıma bir fikir geldi. Tıpkı bende olduğu gibi aktristin ortadan kaybolmasının neredeyse tüm çocuklar arasında büyük ilgi uyandıracığını hissettim. Binanın merdivenlerinin yanında durdum ve Mary Roget'in ortadan kaybolduğunu ve elimde bu haberi yayınlayan bir gazete olduğunu yüksek sesle söyledim. Gerçekten de neredeyse Campana'daki tüm çocuklar o anda daha fazla şey öğrenmek için bana yaklaştılar.

—Bir melek gibi, dedi birisi donuk gözlerle.

—Benim babam onun gösterilerine giderdi ve onun dünyanın en güzel kadını olduğunu söylerdi, dedi bir diğeri.

—Benim annem o kadar da güzel olmadığını söylüyor, diye araya girdi daha küçük bir çocuk.

Mary Roget, iki yıldan beri Boston'un merkezinde bulunan Ana Tiyatro'nun müzikal gösterilerinde başoyuncuydu. Oynadığı yerin ön duvarında onun dev bir portresinin bulunduğu bir duvar resmi yapılmıştı. Burada ayrıca onun gösterisine gelinebilecek günler ilan edilirdi. Çoğu kişi, ki aralarında ben de varım, sırf onun portresini görmek için binaya yaklaşırdı. Ayrıca birçoğumuz sadece bu resme bakabilirdik çünkü ya içeri girmeye yaşımız tutmazdı ya da gösteriyi izlemek için yeterli paramız olmazdı. Birçoğunun da onun duvardaki yüzüne hayranlıkla bakarken ağızlarına sinek kaçtığı söylenirdi.





O gün, on çocuk, gazete haberinin tamamını okumam için bana para vermeyi kabul etti. Küçük bir miktardı fakat onla çarpınca daha hatırı sayılır bir miktar oluyordu. Beni en çok şaşırtan, sınıfın en uzun ve en iğrenç çocuğu olan Duane'nin hiç şikâyet etmeden ödeme yapmasıydı.

—Eğer öldürüldüyse ben buna dayanamam, diye mırıldandı.

Hepimiz korkularımı sattığım salona yerleştik. Tüm kızlar, aralarında Rosalie de vardı, bizim olduğumuz kapının yanında bulunuyorlardı. Beklendiği gibi bizi eleştiriyorlardı, tabii Mary Roget'i de. Onların yorumlarını duyabileceğimiz şekilde yüksek sesle homurdandılar. Onun sıradan bir güzelliği olduğunu, aşırı makyaj yaptığını, oynamayı bilmediğini, aptal biri olduğunu, üstelik bir de okuma ve yazma bilmediğini iddia ediyorlardı. En nihayetinde hepsi saçmalıktı. Ve biz onun muhteşem güzelliğini kıskandıklarımızı söyleyerek onları cevapladık.

Gazeteyi okumaya başladığım zaman, kasvetli bir sessizlik oldu.

